

KINH ĐẠI TẬP ĐẠI PHƯƠNG ĐẲNG BỒ-TÁT TAM-MUỘI NIỆM PHẬT

QUYỂN 8

Phẩm 11: SUY NGHĨ VỀ TAM-MUỘI (Phần 2)

Bấy giờ, Đại Bồ-tát Bất Không Kiến bạch Phật:

–Bạch Thế Tôn! Đại Bồ-tát nên chứng biết cái gì để xả bỏ cái tôi thấy?

Đức Phật bảo:

–Này Bồ-tát Bất Không Kiến! Nếu các Đại Bồ-tát khi được chứng biết mà không có trụ chấp thì lìa ngã kiến. Bồ-tát không trụ chấp như vậy mà hay vì tất cả thiên, nhân, chúng sinh ở thế gian làm lợi ích lớn. Lợi ích thế nào? Đó là làm ánh sáng đại pháp, đốt lên ngọn đuốc đại pháp, thổi loa đại pháp, khua chuông đại pháp, cỡi thuyền đại pháp, bắt cầu đại pháp để đưa chúng sinh ra khỏi bốn dòng thác của sinh tử, đặt họ nơi là bờ giác Niết-bàn vô vi. Tức nên phải xem xét bản tánh của thân này, tiếp theo phải xét xem sự bất tịnh sạch, hôi thối, hư nát, dầy dầy phân và nước tiểu của thân. Thân này vô thường, không dừng lại dù trong giây lát, bị phá hoại, khô cằn, không thể tồn tại lâu dài, như dưa trẽ, lừa dối, mê lầm, mỏng manh không bền chắc, giống như đóng bọt nước, đầy dẫy loài trùng, gân xương giúp nhau nhờ vào không mà hành, không có chỗ thật dụng, dẫu trải qua trăm năm hay trăm ngàn năm, hay là tám vạn kiếp, với đầy đủ tất cả thú vui, gìn giữ và nuôi dưỡng, cuối cùng cũng quy về hư hoại. Thân này luôn luôn không lìa phiền não, không ra khỏi điên đảo, thường bị các loài chim thú ác ăn nuốt. Thân này cũng đồng hành với địa ngục, ngạ quỷ, súc sinh, qua lại trong sinh tử, thọ các khổ não, hoặc làm nô lệ cho đủ các thứ khổ, thường bị hệ thuộc người khác, không được tự tại. Như chỗ đã sinh ra thân này, làm sao có thể thấy Khổ để đoạn Tập, chứng Diệt và tu Đạo?

Thân của ta hôm nay chỉ là trống không, dối lừa, ngu tối, chẳng có gì kiên cố. Cho nên ta càng phải đem tất cả thân này phân chia, bố thí

cho các chúng sinh. Nếu có chúng sinh coi trọng thân mình, ta sẽ vì họ từ bỏ thân mạng. Nếu có chúng sinh cần khí chất của ta, ta sẽ cho kẻ ấy khí chất. Nếu có chúng sinh cần thịt của ta, ta sẽ đem thịt dâng cho họ. Vì sao? Trước hết, thà ta đem cho để kẻ ấy được ăn, không để vì không cho mà khiến họ tự ăn. Nay ta dùng tâm thanh tịnh này bố thí thì sẽ được căn lành, diệt trừ tức khắc gốc rễ của ngã kiến.

Song Bồ-tát kia khi quán như vậy, không vướng mắc vào ngã kiến. Khi ngã kiến đã diệt rồi, sau đó mới xả thân, khiến cho chúng sinh còn tiếc mạng sống, thấy rõ việc ta từ bỏ mạng căn. Chúng sinh cần khí chất thì cho khí chất, cần thịt để ăn thì cho thịt. Nếu có chúng sinh cần sức dùng thì liền làm nô lệ để họ sai bảo.

Này Bồ-tát Bất Không Kiến! Nhờ nhân duyên ấy mà Đại Bồ-tát kia từ bỏ được ngã kiến, không trụ vào nó, chứng biết nó, để có thể ở trong thân không kiên cố này mà cầu thân kiên cố.

Này Bồ-tát Bất Không Kiến! Ví như trong thôn, xóm làng, thành ấp có nhiều đồng nam, đồng nữ từ nhà đi ra, đến bờ sông, trông thấy đồng bọt nước, lấy bọt nước ấy cùng nhau vui chơi, đùa giỡn khiến chúng đều tiêu tan chẳng còn gì cả. Nhưng đồng bọt nước ấy không tự nghĩ: “Hôm nay ai có thể phân tán ta như vậy.” Bọt nước tuy bị hủy hoại nhưng vẫn không có tâm buồn giận. Này Bất Không Kiến! Như vậy, Đại Bồ-tát phải tự xem xét thân mình là vật vô thường, dễ hư hoại, như đồng bọt nước kia, không thể tồn tại lâu dài. Nên biết, người ấy đã được Tam-muội này, nên mau thành tựu đạo quả Vô thượng Chánh đẳng Chánh giác.

Bấy giờ, Đức Thế Tôn vì muốn làm sáng rõ nghĩa này, nên nói kệ tụng:

*Nếu ai muốn xa lìa ngã kiến
Với hết thấy không chỗ trụ chấp
Vì lợi ích của cõi trời, người
Sẽ chứng đại Bồ-đề khó thấy.
Nếu biết chán thân nhiều bất tịnh
Vì là bấu, ghê, máu, mủ chảy
Thân này biến diệt, không chắc chắn
Vô thường, ốm yếu là pháp hoại.
Tạm bợ, như ảo, không thật thể
Như đám bọt nước, rỗng, không chân*

Ngày đêm nuôi dưỡng chẳng ích gì
 Chỉ làm món ăn: Chim, thú ác.
 Tuy dùng đủ vật để cung cấp
 Thân này cũng phải bị tan diệt
 Đã không thể là pháp kiên cố
 Qua vô lượng kiếp toàn là khổ.
 Địa ngục, súc sinh, ngạ quỷ khổ
 Đói khát, phiền não thường thiêu đốt
 Thế gian trói buộc hơn trăm lưới
 Trước nay không biết tưởng như thật.
 Thân ta ngày nay thấy trống không
 Thân thể vô thường đổi từng phút
 Rằng các chúng sinh ăn thịt ta.
 Khí chất, phục dịch, ta cam chịu.
 Khi ta nghĩ vậy, thường phát nguyện:
 Nếu ai ăn thịt và khí huyết
 Ta sẽ vì họ xả bỏ cho
 Để họ tự ý ăn thân ta.
 Để khiến những ai còn tiếc thân
 Điều được thấy ta bỏ mạng sống
 Nay ta không yêu tiếc thân mạng
 Mong mau thành được Tam-ma-đề.
 Giống như bọt nước bị tan vỡ
 Chưa từng một lần khởi tâm sân
 Nay thân của ta như bọt nước
 Chớ có sinh tâm ghét và oán.
 Nếu đã xem thân như bọt nước
 Người ấy nhất định cầu Bồ-đề
 Không chỉ phụng sự mười phương Phật
 Mà còn mau chứng thắng Tam-muội.

M